

שני ציירים

בכל ערב, באותה השעה, עלה הצייר על גבעה בקצה העיר וניסה לצייר משם את השקיעה. לדעת רבים, בין אם אלה שעברו שם והציצו מאחוריו בזמן שעבד ובין אם אלה שראו לרגע את הציורים הגמורים לפני שקרע אותם בזעם, הוא לא רק ניסה – אלא הצליח. מנקודת מבטו זה נראה אחרת, משום-מה. אמנם גם לו קשה היה להסביר מה רע בציורים הנפלאים שצייר, שהרי הם תיארו את מראה השקיעה בדיוק מוחלט, ולכך הוא כיוון במוצהר. הוא בעצמו התעקש תמיד לומר שאין לו עניין בהבעה של רגשות או משמעויות נסתרות; רק זהות גמורה בין הציור למציאות, שתגמד את יכולותיה של המצלמה – זה כל מה שרצה, ולכל הדעות, מלבד זו שלו, זה גם מה שהשיג באופן המושלם ביותר. אבל עדיין, באופן בלתי-מוסבר, משהו היה לו חסר, מוטעה, וכך הוא המשיך לעמוד על הגבעה, לשכלל את מה שאינו ניתן עוד לשכלול ולשאוף אל השלמות שאותה כבר עבר מזמן. הציורים המשיכו להיווצר שם למעלה, והמשיכו להיקרע שם למטה.

כך זה היה עד שפעם, בזמן אחת השקיעות, בא אדם שנראה חסר-גיל, מין צעיר שנולד זקן או זקן שמת צעיר, ונעמד בגסות בין הצייר לבין הבד כשהוא מונע ממנו לעבוד. ועוד לפני שהצייר הגיב, פתח האיש את פיו ואמר לו בנחרצות שלא השאירה מקום למענה: "אם באמת היית מנסה לצייר את השקיעה הזאת, היית מצליח מזמן. אבל אתה מנסה לצייר שקיעה אחרת – את המקור שעל-פיו צייר אלוהים את השקיעה שאתה רואה כאן מולך; ובזה לא תצליח אף פעם, כי בזה אפילו הוא נכשל".